

Afgift end hidtil, hvor det, der skulde lægges til Grund ved Kjøb og Salg, var Kjøbesummen. Jeg skal meget anbefale det høie Thing at vedtage disse Forslag, da jeg troer, at man derved vedtager Noget, som er rimeligt og billigt. Det er vel blevet sagt, at den første Deel af Forslaget var unødvendig; jeg skal dog som sagt ikke her gaae nærmere ind paa Sagen, medmindre Discussionen om Forslaget skulde give Anledning dertil, men ganste henholde mig til mine tidligere Udtalelser. Hvad den sidste Deel af Forslaget angaaer, da har jeg ligeledes tidligere antydet, at det har sin Grund i, at den Afgift, som efter de hidtil gjældende Bestemmelser skulde svares, var noget haard, skjøndt den ganste vist kunde beregnes. Ifølge den hidtil gjældende Lovgivning har det jo vistnok været rigtigt at beregne Halvprocentafgiften for en Deel af Eiendommens Vedkommende, naar den efter en afdød Mand overdrages hans Enke, nemlig for den Deels Vedkommende, som hun ikke arver. Da denne Afgift imidlertid ikke vil kunne erholdes i det Tilfælde, at Manden er den længstlevende, forekommer det mig billigt, at man qvitterer den for Enkens Vedkommende.

Finantsministeren: Man vil neppe forundre sig over, at Finantsministeren er lidt mistænksom overfor Forslag, der stilles til Afgiftslove, navnlig efter de Erfaringer, jeg har indhøstet ved en anden idag vedtagen Lov, idet man ikke altid er istand til, naar saadanne Forslag fremkomme til Behandling i Thinget, at kunne anstille de Overveielser eller Undersøgelser, som ere nødvendige for, at man med fuldkommen Sikkerhed kan erklære sig over dem. Man vil derfor ikke undre sig over, at jeg hærken tilraader eller fraraader Forslagene; men jeg vil dog udtale, at det forekommer mig, at det, som ligger i selve Endringsforslaget under Nr. 1, har saa Meget for sig, at, forsaavidt begge Thingene tiltræde det, skal jeg ikke lægge nogen Hindring i veien for, at Lovforslaget med denne Endring kan blive til Lov. Ved denne Sags anden Behandling tillod jeg mig at sige ligeoverfor den ærede Forslagsstiller, at, forsaavidt hans Forslag gik ud paa at bortstaffe Uklarheder, som maatte

findes i Loven, skulde han finde mig blandt dem, der ikke vilde lægge ham Hindringer i veien, og jeg tilstaaer, at han i en vis Henseende har Ret i at sige, at der her foreligger nogen Uklarhed. Dersom dette ikke var Tilfældet, kunde den største Deel af Endringsforslaget synes at være overflødig, idet det neppe er nogen Tvivl underkastet, at, selv om det ikke kan siges med Bestemthed at ligge i Forordningen af 8de Februar 1810, har dog den hidtidige Praxis været for, at der ikke kræves Halvprocentafgift ved Thinglæsning af en Vielsesattest, naar denne er Afkomst til en fast Eiendom. Det er imidlertid kommet til min Kundskab, at man i den senere Tid har gjort en noget stærkere Opfattelse af Loven gjældende, og der er derved fremkommet en vis Usikkerhed, idet man paa enkelte Steeder opkræver Halvprocentafgiften i dette Tilfælde, og paa andre ikke. Da jeg nu ikke veed, at der findes en udtrykkelig Lovbestemmelse om, at der ved slige Overdragelser ikke skal betales Halvprocentafgift, kan jeg forsaavidt ikke have Noget imod, at det ved en Lovbestemmelse afgjøres, at det virkelig forholder sig saaledes, at thinglæste Vielsesattester ikke medføre Forpligtelse til at betale denne Afgift. — Hvad det andet Spørgsmaal angaaer, da troer jeg heller ikke, at dette er ganste klart, skjøndt jeg holder mig overbeviist om, at naar man opfatter det efter en reent juridisk Betragtning, maa man sige, at den Deel af den faste Eiendoms Værdi, som Enken ikke udtager som sin Boeslod og heller ikke som sin Arvelod, nærmest bliver hendes ved Kjøb fra Arvingerne. Jeg vil endnu sige, at det forekommer mig, at Forholdet i en vis Henseende er beslægtet med det, at en Mand, ved at gifte sig med Eierinden af en fast Eiendom, bliver Eier af denne; da dette jo ogsaa er et Slags Familiearrangement, vil der kunne være Anledning til at behandle dette Forhold noget anderledes end en ligefrem Handel. Dernaest troer jeg ogsaa at turde paastaae, at man i tidligere Tid ikke opfattede Forordningen af 8de Februar 1810 saaledes, at man foruden Arveafgiften tillige krævede Halvprocentafgiften; skjøndt det ikke er den samme Arvelod, hvoraf det her forlanges, er det dog vistnok af den samme Masse, disse Afgifter udredes, naar der forlanges